

Arrest

nr. 206 548 van 5 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat **S. VAN ROSSEM**
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 1983 trad verzoeker in het huwelijk met mevr. A. E., geboren te E. op [...]1955, van Armeense nationaliteit. Hij kwam op 30 september 2001 aan in België teneinde zijn echtgenote, A. E. en kinderen A. G., A. L., A. A. en A. E. te vervoegen.

Op 1 oktober 2001 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten onder de naam A. E., geboren te A. in 1955. Zijn aanvraag werd op 7 november 2001 onontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 15 maart 2005 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden omwille van illegaal verblijf.

Op 24 maart 2006 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar uitstel en van 3 maanden omwille van diefstal en van onwettig verblijf.

Op 19 november 2007 diende verzoeker een tweede beschermingsverzoek in bij de Belgische autoriteiten onder de naam van H. H., geboren te A. op [...]1955. Het CGVS weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 22 juni 2010.

Op 21 april 2008 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent naar aanleiding van deelneming aan uitgifte of invoer in België van valse munt. Op 25 juni 2008 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met 5 jaar uitstel voor 6 maanden uit hoofde van deel te hebben genomen aan de uitgifte en de invoer van nagemaakte of vervalste bankbiljetten; aan diefstal. Verzoeker werd op 23 juli 2008 vrijgesteld.

Op 18 september 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 18 september 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag verklaarde de gemachtigde van de bevoegde minister of staatssecretaris op 9 juli 2010 zonder voorwerp.

Op 3 maart 2009 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 9 maanden met 3 jaar uitstel omwille van poging tot diefstal.

Op 4 maart 2010 werd verzoeker gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 8 maart 2010 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden uit hoofde van diefstal, in staat van wettelijke herhaling.

Op 2 maart 2011 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden uit hoofde van diefstal, in staat van wettelijke herhaling.

Op 6 januari 2015 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een werkstraf van 120 uren uit hoofde van diefstal (2 feiten), in staat van wettelijke herhaling. Deze feiten werden gepleegd tussen 1 juni 2013 en 6 juli 2013.

Op 14 november 2016 werd een aangetekend schrijven gericht aan verzoeker met een vragenlijst in het kader van het hoorrecht. Hij kon dit schrijven tot 30 november 2016 gaan ophalen bij het postkantoor, maar dit gebeurde niet.

Op 22 juni 2017 werd de beslissing tot beëindiging van het verblijf (bijlage 13octies) genomen.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“naam : H.
voornaam : H.
geboortedatum : [...]1955
geboorteplaats: A.
nationaliteit : Armenië
alias: A. E., geboren te A. in 1955*

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U trad op 22 juli 1983 in het huwelijk met A. E., geboren te E. op [...]1955, van Armeense nationaliteit.

U kwam op 30.09.2001 in België aan om uw vrouw A. E. en kinderen A. G., A. L., A. A. en A. E. te vervoegen. U verklaarde zich vluchteling op 01.10.2001 onder de naam van A. E., geboren te A. in 1955. Uw aanvraag werd op 07.11.2001 definitief onontvankelijk verklaard door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

U werd op 15.03.2005 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden uit hoofde van illegaal verblijf. Dit feit pleegde u op 14.08.2004.

U werd op 24.03.2006 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar uitstel en van 3 maanden uit hoofde van diefstal en van onwettig verblijf. Dit feit pleegde u op 17.05.2005.

U diende op 19.11.2007 een tweede asielaanvraag in onder de naam van H. H., geboren te A. op 01.01.1955. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming werden u geweigerd op 22.06.2010 door een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

U werd op 21.04.2008 opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Gent naar aanleiding van deelneming aan uitgifte of invoer in België van valse munt. U werd naar aanleiding van dit aanhoudingsmandaat op 25.06.2008 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met 5 jaar uitstel voor 6 maanden uit hoofde van deel te hebben genomen aan de uitgifte en de invoer van nagemaakte of vervalste bankbiljetten; aan diefstal. Deze feiten pleegde u tussen 14.12.2007 en 21.04.2008.

Op 23.07.2008 werd u vrijgesteld.

U diende op 18.09.2008 een aanvraag tot machtiging van verblijf in volgens artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

U diende op 18.09.2008 een aanvraag tot machtiging van verblijf in volgens artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd op 09.07.2010 zonder voorwerp verklaard.

U werd op 03.03.2009 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden met 3 jaar uitstel uit hoofde van poging tot diefstal. Dit feit pleegde u op 18.03.2008.

U werd op 08.03.2010 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden uit hoofde van diefstal, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde u op 02.01.2009.

U werd op 04.03.2010 gemachtigd tot een verblijf in het Rijk van onbepaalde duur. Deze beslissing werd u betekend op 12.04.2010.

U werd op 31.01.2011 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van diefstal, feit waarvoor u op 02.03.2011 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden uit hoofde van diefstal, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde u op 05.12.2009.

Op 02.03.2011 werd u vrijgesteld.

U werd op 16.11.2011 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van de feiten waarvoor u werd veroordeeld op 08.03.2010 en op 02.03.2011.

Op 26.10.2012 werd u vrijgesteld.

U werd op 06.01.2015 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een werkstraf van 120 uren uit hoofde van diefstal (2 feiten), in staat van wettelijke herhaling. Deze feiten pleegde u tussen 01.06.2013 en 06.07.2013.

Uit voorgaande feiten blijkt dat u, door uw persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad. U toonde geen enkel bewijs van verbetering aan maar integendeel hebt u weloverwogen om uw delinquente activiteiten verder te zetten.

Op 14.11.2016 werd er u - door het postkantoor Wommelgem - op uw adres ' (...) - 2160 Wommelgem' een bericht gelaten van een aangetekend schrijven omtrent de vragenlijst/hoorrecht. U kon dit aangetekend schrijven tot 30.11.2016 gaan ophalen bij het postkantoor. De vragenlijst/hoorrecht werd door u niet afgehaald zodat u binnen de 15 dagen vanaf ontvangst van dit aangetekend schrijven ook geen elementen hebt overhandigd die de noodzakelijkheid van de intrekking van uw verblijf in vraag zouden kunnen stellen.

Uw echtgenote A. E., verblijft momenteel illegaal op het grondgebied. Zij kwam op 06.12.2000 samen met uw 3 dochters en uw meerderjarige zoon aan in België en verklaarde zich de volgende dag vluchteling. Na dat de vluchtelingenstatus hen definitief werd geweigerd, zijn ze op 23.05.2003 en 14.04.2003 afgeschreven naar het buitenland. Zij kwam zich opnieuw bij u vervoegen, 6 jaar na uw regularisatie. Op 04.07.2016 diende zij voor zichzelf een tweede asielaanvraag in, deze op 29.11.2016 niet overweging werd genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (bevestigd op 14.02.2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uw echtgenote haar aanwezigheid in illegaal verblijf het familiaal leven in de zin van het voorvermelde artikel 8 niet voldoende kan aantonen. U kan immers samen met haar een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Uw meerderjarige dochter A. L., geboren te A. op (...)1985, verblijft op het grondgebied. Zij werd op 23.05.2003 afgeschreven naar het buitenland maar kwam op 08.01.2014 opnieuw aan in België, samen met haar echtgenoot G. G. en hun zoon G. D. Hun aanvraag 9bis dd. 29.12.2014 is nog steeds hangende. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw meerderjarige dochter. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw meerderjarige dochter wordt dan ook niet aangenomen. Bovendien zijn uw andere 2 meerderjarige dochters sinds 23.05.2003 afgeschreven naar het buitenland en uw meerderjarige zoon is afgevoerd van ambtswege sinds 14.04.2003. Het is weinig waarschijnlijk dat zij op het grondgebied zouden verblijven.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Een dergelijke inmenging dient als noodzakelijk beschouwd te worden voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten

Uit de veelheid en de ernst van de door u gepleegde feiten blijkt dat u een oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft waaruit afgeleid kan worden dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 7 maal correctioneel veroordeeld werd voor diefstal, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten

daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van de formele en materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"Er wordt in het dossier van verzoeker een einde gemaakt aan zijn verblijfsrecht (regularisatie 9bis) op basis van art. 21 VW: "De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

Verwerende partij motiveert zijn beslissing op basis van verschillende veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen, nl. in 2005 (feiten dateerden van 2004), 2006 (feiten dateerden van 2005), in 2008 (feiten dateerden van 2007-2008), 2009 (feiten dateerden van 2008), in 2010 (feiten dateerden van 2009), in 2011 (feiten dateerden van 2009) en in 2015 (feiten dateerden van 2013).

Verzoeker verkreeg zijn onbeperkt verblijf op 04.03.2010, wat hem werd betekend op 12.04.2010."

De meeste veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen dateren dus van voor zijn onbeperkt verblijf.

Gezien verwerende partij van de meeste veroordelingen tijdens zijn regularisatie-aanvraag 9bis reeds op de hoogte was en men destijds toch zijn verblijf heeft toegestaan, kan men deze veroordelingen nu niet gebruiken om zijn verblijf te beëindigen.

Schending van het vertrouwensbeginsel

Het principe van het vertrouwensbeginsel: "Indien een toezegging of gedraging van een bestuursorgaan verwachtingen wekt bij een burger, mag de burger erop vertrouwen dat de toezegging ook nagekomen wordt"

De laatste veroordeling van verzoeker dateert van 06.01.2015. hij werd toen veroordeeld voor feiten die dateren van 2013.

Verzoeker kreeg de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf op 22.06.2016, dus 2,5 jaar later.

Verwerende partij heeft met de informatie van de nieuwe veroordeling niet gehandeld en toen het verblijfsrecht van verzoeker niet beëindigd.

Door het stilzitten van verwerende partij ging verzoeker er vanuit dat deze veroordeling hiertoe geen gevolgen heeft veroorzaakt en hij dus zijn verblijf mocht behouden.

2,5 jaar na de laatste veroordeling krijgt verzoeker dan toch een beslissing tot beëindiging van zijn verblijf waardoor hij na het stilzitten van verwerende partij hier niet mee kan akkoord gaan.

Schending van de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Zoals hierboven uiteen gezet kreeg verzoeker zijn recht op verblijf op 04.03.2010. Verwerende partij was toen al op de hoogte van zijn veroordelingen en heeft alsnog aan verzoeker het recht op verblijf toegestaan.

Het is dan ook merkwaardig te noemen dat deze veroordelingen ook motivering uitmaken van de beëindiging terwijl deze geen beletsel waren voor het verkrijgen van het verblijf in België.

Ook motiveert verwerende partij dat “u toonde geen enkel bewijs van verbetering aan maar integendeel hebt u weloverwogen om uw delinquente activiteiten verder te zetten.”

De laatste veroordeling van verzoeker dateert van 06.01.2015 en de feiten dateerden reeds van 2013. Sindsdien heeft verzoeker geen enkel feit meer gepleegd, of geen veroordeling opgelopen.

Dat hij wel degelijk zijn leven gebeterd is en dat het niet opsommen van latere veroordelingen daar het bewijs van is.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Schending van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker nooit gehoord, alvorens de beslissing tot intrekking van zijn verblijf genomen. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Verwerende partij stelt dat aan verzoeker een aangetekende brief werd verzonden, doch cliënt heeft deze nooit gezien. Hij heeft ook nooit een melding in zijn brievenbus gehad om een aangetekende zending af te halen op het postkantoor.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt het verblijf van verzoeker ingetrokken. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker dat hij opnieuw illegaal in het land verblijft en hoogstwaarschijnlijk het land gaat moeten verlaten en zijn partner dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVV 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.”

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Het onderzoek naar het respect voor het vertrouwensbeginsel, het formeel en materieel motiveringsbeginsel en de hoorplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, nl. artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Wat betreft het vertrouwensbeginsel stipt verzoeker aan dat hij op 4 maart 2010 gemachtigd werd tot onbeperkt verblijf ondanks het feit dat verzoeker reeds gekend was voor verschillende veroordelingen. Verzoeker erkent dat hij na de machtiging opnieuw veroordelingen opliep, maar wijst erop dat de laatste veroordeling dateert van 6 januari 2015 voor feiten die dateren van 2013. Zijn verblijf werd evenwel pas beëindigd 2,5 jaar later, op 22 juni 2017. Ondanks de veroordeling in 2015 heeft verweerder toen niet gehandeld om het verblijfsrecht te beëindigen. Verzoeker is van oordeel dat door het stilzitten van verweerder, die veroordeling geen gevolgen zou veroorzaken en hij zijn verblijf mocht behouden. Omwille van dit stilzitten, gaat verzoeker niet akkoord met het laatsttijdig beëindigen van zijn verblijf.

Deze redenering kan bezwaarlijk door de Raad gevolgd worden. Uit het feit dat verweerder op 4 maart 2010 verzoeker heeft gemachtigd tot een onbeperkt verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ondanks verscheidene veroordelingen, kan in geen geval de rechtmatige verwachting worden geput dat het plegen van bijkomende feiten en het oplopen van bijkomende veroordelingen bijgevolg ook geen belemmering kan uitmaken voor een eventuele beëindiging van het verblijf.

Verzoeker stipt terecht aan dat er toch 2,5 jaar is verstreken tussen de veroordeling in 2015 en de beëindiging van zijn verblijf, maar toch kan uit dit stilzitten wederom niet op rechtmatige wijze worden afgeleid dat de verweerder hierdoor niet langer naar deze eerdere veroordelingen zou kunnen verwijzen teneinde te wijzen op de recidive en het verblijf te beëindigen. Enige concrete toezegging of belofte dat het verblijf niet zou beëindigd worden kan uit dit stilzitten niet worden afgeleid. Ten overvloede gaat verzoeker eraan voorbij dat de verweerder in casu toepassing heeft gemaakt van het gewijzigde artikel 21 van de Vreemdelingenwet dat bij wet van 24 februari 2017 (BS 19 april 2017) en pas met ingang van 29 april 2017 hem de mogelijkheid biedt om ook het verblijf te beëindigen van derdelanders die gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden voor onbepaalde duur, als redenen van openbare orde dit rechtvaardigen zonder dat dit de vorm moet aannemen van een terugwijzings- of uitzettingsbesluit (*Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 54 – 2215/001, p. 18*). Verweerder heeft niet getalmd om van deze nieuwe mogelijkheid gebruik te maken in het geval van verzoeker.

Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

Verzoeker kan in zijn betoog gevolgd worden dat het merkwaardig is dat de verschillende veroordelingen geen beletsel waren voor het verkrijgen van het verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook valt uit het administratief dossier niet af te leiden welke precieze motieven verweerder hiertoe hebben bewogen. Echter, verweerder heeft terecht vastgesteld dat ondanks de machtiging, verzoeker nadien opnieuw verschillende veroordelingen heeft opgelopen. Verzoeker werd vier dagen na zijn machtiging opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout voor diefstal, op 2 maart 2011 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde en op 6 januari 2015 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge, telkens voor diefstal in staat van wettelijke herhaling. Deze vonnissen bevinden zich in het administratief dossier. Verweerder kon dus wel degelijk op draagkrachtige, redelijke en zorgvuldige wijze stellen dat verzoeker geen enkel bewijs van verbetering heeft aangetoond, maar integendeel op weloverwogen wijze zijn delinquente activiteiten heeft verder gezet. Ook al zijn verweerder geen bijkomende feiten of veroordelingen bekend sedert 2015, kan niet zomaar aangenomen worden dat verzoeker “zijn leven gebeterd is”.

In deze is het wel degelijk nuttig dat verweerder, om de ernstige recidive aan te tonen, ook heeft verwezen naar de verschillende veroordelingen die dateren van voor de machtiging. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat er een duidelijk patroon zit in alle diefstallen waarvoor verzoeker over de jaren heen telkens weer werd veroordeeld. Zo blijkt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent op 25 juni 2008 voor uitgifte van vervalst geld en diefstal van een grote hoeveelheid scheermesjes, elektrische tandenborstels, make-up, parfum en kinderkleding voor een waarde van meer dan 3000 euro. Verzoeker bleek in het opvangcentrum op bestelling van derden zaken te ontvreemden. Ook de overige veroordelingen betreffen gelijkaardige diefstallen met de laatste veroordeling op 6 januari 2015 voor opnieuw een grote hoeveelheid van gelijkaardige producten, waarvoor verzoeker verklaarde een grote afzetmarkt aan het Zuidstation te Brussel te hebben voor zijn gestolen koopwaar. Hieruit blijkt dat verweerder, ook al dateerde de laatste veroordeling van 2015, nog in 2017 op redelijke wijze kon stellen dat er geen bewijs van verbetering vast te stellen is.

De Raad kan niet aannemen dat verweerder de beslissing in casu niet draagkrachtig heeft gemotiveerd, op onzorgvuldige wijze is te werk gegaan, bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, die incorrect heeft beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht blijkt niet.

In het laatste onderdeel van het eerste middel acht verzoeker de hoorplicht geschonden. Verzoeker stelt terecht dat de hoorplicht inhoudt dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hij in de gelegenheid is gesteld zijn standpunt op nuttige wijze uiteen te zetten.

In casu is de bestreden beslissing een beëindiging van verblijf zodat dit uiteraard een maatregel is die de belangen van verzoeker zwaar treft, tegelijk is deze gestoeld op het gedrag van verzoeker zodat de hoorplicht moet gerespecteerd worden. Verzoeker betwist dat hem een aangetekend schrijven werd verzonden met een vragenlijst in het kader van het hoorrecht en stelt dat hij nooit een melding in zijn brievenbus heeft gehad om een aangetekende zending af te halen op het postkantoor. Hij poneert dat nu het niet horen een bepalende invloed heeft gehad op de strekking van de bestreden beslissing, deze moet vernietigd worden.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn gekozen woonplaats het adres is zoals vermeld in de bestreden beslissing, verzoeker betwist dit adres ook niet. Verweerder voegt bij zijn nota het bewijs dat een schrijven werd achtergelaten op dit adres op 14 november 2016 en teruggezonden op 30 november 2016. Ook al kan niet met zekerheid blijken welk document precies aangetekend werd verstuurd, moet verzoeker teneinde zijn belang bij de aangevoerde schending van het hoorrecht aan te tonen, laten blijken welke gegevens hij had willen aanvoeren die tot een eventuele andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Het louter poneren dat “het niet horen een bepalende invloed heeft gehad op de strekking van de bestreden beslissing” volstaat hiervoor niet.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met het familiale leven van verzoeker bij het nemen van deze beslissing.

Er wordt echter geen afdoende belangenafweging gemaakt.

Verwerende partij stelt zelfs in zijn beslissing dat een verwijdering een inmenging vormt op zijn privéleven gezien de duur van zijn verblijf in België maar dat dit noodzakelijk beschouwd dient te worden voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Zoals hierboven uiteengezet is in casu geen bescherming van de orde van toepassing gezien het feit dat verwerende partij 2,5 jaar heeft stilgezeten en verzoeker hier mocht uit afleiden dat zijn laatste veroordeling geen einde betekende aan zijn verblijf.

Hierdoor kan er ook geen sprake zijn van bescherming van de orde.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Armenië wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn echtgenote en zijn familie."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de

openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van verweerder. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verweerder uitgebreid overgaat tot een belangenafweging.

Verzoeker meent wat betreft het privéleven dat de inmenging niet noodzakelijk is in het licht van de openbare orde omdat verweerder 2,5 jaar niets heeft gedaan na de laatste veroordeling alvorens het verblijf te beëindigen. Hierdoor zou blijken dat er geen nood is aan een bescherming van de openbare orde. Zoals supra reeds uiteengezet, deelt de Raad dit standpunt niet. Ook al is er inderdaad een zekere tijdspanne verstreken – die ook niet onredelijk lang is - tussen de laatste vermelde veroordeling in 2015 en de bestreden beslissing, dan nog blijkt uit de veelheid en hardnekkigheid van de feiten en veroordelingen dat verweerder niet op onredelijke wijze heeft geoordeeld dat in casu een inmenging in het privéleven ondanks de lange duur van het verblijf in België toch noodzakelijk is.

Wat betreft het gezinsleven stelt verzoeker dat een terugkeer naar zijn herkomstland zware gevolgen met zich meebrengt voor zijn gezinsleven. Hij gaat hiermee echter niet concreet in op de belangenafweging die verweerder heeft gemaakt waarin hij erop wijst dat verzoekers echtgenote illegaal is in België en een gezinsleven mogelijk is in Armenië en dat de meerderjarige dochter A.L. wel in België een procedure lopende heeft op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar er geen bijkomende afhankelijkheidsrelatie is aangetoond, zodat met die meerderjarige dochter geen beschermingswaardig gezinsleven blijkt. Verder motiveert verweerder dat de andere twee meerderjarige dochters en meerderjarige zoon reeds lange tijd zijn "afgeschreven naar het buitenland" of "afgevoerd van ambtswege" zodat het weinig waarschijnlijk is dat zij nog op het grondgebied zouden verblijven. Verzoeker gaat hier niet op in zodat de Raad niet kan aannemen dat uit deze motieven geen redelijke belangenafweging zou blijken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

"Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hij kan onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst. Indien hij dient terug te keren, zal hij in Armenië in de armoede terecht komen.

Een eventuele terugkeer naar Armenië zou dan ook een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken.

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken. Hij is ook al 17 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hij kan nergens meer naartoe.

Ook gezien zijn oudere leeftijd kan hij niet meer terugkeren uit vrees in de armoede terecht te komen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 en art. 8 van het EVRM. Zijn familie verblijft namelijk ook in België.”

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een ongestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker haalt een vrees aan op foltering of onmenselijke behandeling of een ernstige bedreiging als gevolg van een willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad stelt vooreerst vast dat de huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Bijkomend blijkt dat verschillende verzoeken tot internationale bescherming van verzoeker niet hebben geleid tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker licht ook niet toe of er nu nieuwe elementen zouden zijn die, hadden zij destijds voorgelegen bij de asielinstanties of bij de Raad tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker reeds een vrijwillige terugkeer met steun van de Internationale Organisatie voor Migratie heeft gedaan in 2007. Het nieuw beschermingsverzoek dat na de terugkeer door verzoeker werd ingediend, gaf geen aanleiding tot het verlenen van bescherming.

De vrees die verzoeker aanhaalt om in armoede terecht te zullen komen gezien zijn oudere leeftijd en het feit dat hij al zeer lang in België verblijft zodat hij nergens heen kan, overtuigt niet om een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoeker heeft immers niet ontkend dat twee meerderjarige dochters en een meerderjarige zoon niet meer in België verblijven. Zelfs indien deze meerderjarige kinderen niet in Armenië zouden verblijven, blijkt niet dat zij niet zouden kunnen instaan voor het financieel onderhoud van hun ouders indien verzoeker en zijn echtgenote gezien hun oudere leeftijd niet meer aan een tewerkstelling in Armenië zouden kunnen geraken. Waar verzoeker nog stelt dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of verzoeker terug kan naar zijn herkomstland, wijst de Raad er opnieuw op dat de huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet aangenomen worden.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES